

prvým soudem povolená neliší ve své podstatě od exekuce, o kterou by musilo býti žádáno, kdyby vkladní knížka nebyla v rukou osoby třetí, nýbrž přímo u povinného. Exekuce na vkladní knížky bank, spořitelén a záložen, jež jsou u povinného, bylo by vésti podle § 296 ex. ř. V souzeném případě jde však podle návrhu o vkladní knížku, která prý jest v uschování záložny jako osoby třetí. Tu mohla by vymáhající strana vésti exekuci podle § 296 ex. ř. jen, kdyby záložna byla ochotna vkladní knížku vydati (§ 262 ex. ř.). O tento způsob exekuce se však vymáhající strana ani nepokusila a navrhla exekuci zabavením nároku povinné strany proti záložně na vydání vkladní knížky vinkulované za účelem zaplacení dávky z majetku, a příkázáním tohoto nároku k vybrání. Na tuto exekuci je použití předpisů § 325 pokud se týče § 294 ex. ř. Má-li v tomto případě býtí dosaženo cíle, k němuž exekuční návrh směřuje, bylo podle § 54 prvý odstavec čís. 3 ex. ř. a ustanovení § 370 obč. zák. nezbytno, by tvrzený nárok povinné strany, který má býtí předmětem navrhované exekuce, byl v návrhu označen do té míry, by povolená exekuce zabavením tohoto nároku a příkázáním jeho k vybrání mohla tvořiti bezpečný základ žaloby vymáhající strany proti poddlužníku na vydání vkladní knížky, kterouž žalobu bylo by podati v tom případě, kdyby poddlužník vkladní knížku dobrovolně nevydal. Že záložna není ochotna vkladní knížku vymáhající straně vydati, je zřejmo z jejího rekursu. Požadavku právě naznačenému není zajisté vyhověno, aia vymáhající strana v návrhu na povolení exekuce nevedla ani ústav, který vkladní knížku vydal, ani na čí jméno a pod jakým číslem byla knížka vydána ani výši vkladu. Není-li tudíž vkladní knížka označena tak, by se dala rozeznati od jiných vkladních knížek v uschování poddlužníka se nalézajících, nemohla by ani případná žaloba na vydání knížky docíliti úspěchu, a bylo by celé exekuční řízení provedeno nadarmo. Zamítl-li tudíž rekursní soud exekuční návrh z důvodu, že vkladní knížka není dostatečně popsána, učinil tak právem. Poněvadž již tento důvod k zamítnutí exekučního návrhu stačil, není třeba zabývatí se přezkumem názoru soudu rekursního, že nárok na vydání vkladní knížky nemůže býtí zabaven ani proto, že podle návrhu vymáhající strany jde o knížku vinkulovanou.

Čís. 9747.

I v řízení o námitkách proti výpovědi z bytu lze uplatniti procesní námitky věci zahájené a věci právoplatně rozhodnuté a jest i tu hleděti k nim z úřadu. Těchto překážek není, opřela-li vypovídající strana v áruhém výpovědním řízení oprávnění k soudní výpovědi b e z svolení soudu (§ 4 zák. o ochr. náj.) o jiný důvod, než uplatnila v předcházejícím výpovědním řízení.

O námitce věci zahájené jest rozhodnouti podle stavu v době rozhodnutí o ní, nikoliv podle stavu v době, kdy byla námitka učiněna.

(Rozh. ze dne 20. března 1930, R I 105/30.)

Proti soudní výpovědi z bytu namítl žalovaný mimo jiné zahájenost rozepře. Soud první stolice námitce vyhověl a výpověď zrušil. Rekursní soud zamítl námitku zahájenosti rozepře a uložil prvnímu soudu, by o věci znovu pojednal a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde jen o rozhodnutí o námitkách zahájení rozepře (§§ 232 a 233 c. ř. s.), po případě právní moci rozsudku (§§ 240 a 411 c. ř. s.), z nichž první námitce procesní soud vyhověl, rekursní soud ji však zamítl. Rozhodnutí rekursního soudu jest správné, dovolací recurs žalovaného není odůvodněn. Děj jest nesporný. V prvním výpovědním řízení podal vypovězený proti soudní výpovědi včas námitky, o nichž bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 10. října 1929 v ten rozum, že se výpověď zrušuje. Rozsudek byl stranám doručen dne 18. října 1929, takže odvolací lhůta uplynula teprve dnem 26. října 1929 (§ 575 c. ř. s.). V druhém výpovědním řízení podala vypovídající strana proti témuž odpůrci soudní výpověď z téhož bytu a s touž výpovědní lhůtou a to již 11. října 1929, před pravomocí dřívějšího rozsudku. První soud vydal i na druhou výpověď příkaz podle § 562 c. ř. s., ale vypovězený podal včas, dne 22. října 1929, námitky, v nichž mimo jiné uplatnil také námitku zahájení sporu, po případě věci pravoplatně rozhodnuté, protože v té době nebyl rozsudek z prvního sporu ještě pravoplatný. Avšak v době, kdy první soud o námitkách rozhodoval a kdy vyhověl námitce zahájení sporu (usnesením ze dne 10. prosince 1929), byl rozsudek prvního sporu již v právní moci. Správně uznal rekursní soud, že nezáleží na tom, zda byla námitka zahájené rozepře původně odůvodněna, nýbrž že jest jen rozhodným, zda první rozepře nebyla ještě pravoplatně skončena v době rozhodnutí o námitce. Výpovědní řízení podle § 560 a dalších c. ř. s. má tu zvláštnost, že jest původně řízením nesporným a že ve sporné řízení přechází teprve včasným podáním námitek, načež se vypovídající strana pokládá za žalobce a vypovídaná strana za žalovaného (§ 571 druhý odstavec c. ř. s.) (srov. k tomu také repertorium náleží dřívějšího nejvyššího soudu ve Vidni čís. 255, uveřejněné pod čís. 1684 sb. Nowakovy). Protože jde o řízení sporné, které končí rozsudkem (§ 572 c. ř. s.), nutno ovšem i v tomto řízení připustiti námitku rozepře zahájené a námitku pravoplatnosti rozsudku a nutno k těmto překážkám hleděti i z úřadu. Účinek zahájenosti sporu jest podle § 233 c. ř. s. ten, že, dokud spor trvá, nesmí o témž nároku mezi týmiž stranami býti rozhodováno ani u téhož ani u jiného soudu. Účelem jest (materialie sv. III. str. 322), by táž rozepře nebyla projednávána a rozhodována několi-krát — po případě různě — buďsi u téhož neb u jiného soudu. Odpadne-li však tento účel, protože první rozepře v době rozhodnutí o námitce již netrvá, není překážky, by v novém sporu nebylo pokračováno, neboť jest tu již jen jeden spor a soud nerozhoduje o tom, zda snad byla nová rozepře zahájena s porušením předpisu § 233 c. ř. s., nýbrž rozhoduje

jen, zda zahájenost dřívějšího sporu brání pokračování v novém sporu. Předpis § 233 c. ř. s. není sám sobě účelem, nýbrž chce jen brániti nebezpečnosti dříve uvedenému. Nejde tu o použití § 406 c. ř. s. a není tedy názor tuto hájený v rozporu s rozhodnutím čís. 120 sb. n. s. V témže smyslu bylo již také rozhodnuto pod čís. 216 a 3783 sb. n. s. Ale není oprávněna ani námitka věci pravoplatně rozsouzené, neboť v prvním sporu nebylo rozhodnuto o téže věci. V prvním případě tvrdila vypovídající strana v soudní výpovědi, že dům, o nějž jde, jest vyloučen z ochrany nájemníků podle § 31 (1) čís. 3 zák. o ochr. náj., ale první soud na námitky vypovězené strany zrušil rozsudkem výpověď jen z důvodu, že vypovídající strana (sociálně pojišťovací ústav) nabyla vlastnictví domu teprve roku 1923, takže tu není předpokladů zmíněného zákonného předpisu, které by ochranu nájemníků vylučovaly. Jen tato otázka byla mezi stranami pravoplatně rozhodnuta. V druhé výpovědi tvrdí vypovídající strana, že ochrana nájemníků jest vyloučena z důvodu § 31 (1) čís. 1 zák. o ochr. náj., protože byt jest v nástavbě provedené teprve roku 1925. Tato otázka ještě rozhodnuta není. Nejde tu o výpovědní důvody — jak to strany označují — nýbrž o důvody, jimiž vypovídající strana doličuje, že jest oprávněna dáti soudní výpověď bez soudního svolení podle § 4 zák. o ochr. náj. Dokud totiž trvá ochrana nájemníků, nemůže pronajímatel volně vypověděti byt podléhající tomuto zákonu, nýbrž může tak učiniti jen se svolením soudu, má-li pro to důležitý důvod (§ 1 zák. o ochr. náj.). Dává-li tedy výpověď podle předpisů civilního řádu soudního o nájemním řízení, nevyžádav si soudní svolení podle § 4 zák. o ochr. náj., musí již ve výpovědi tvrditi a důvod udati, že se zákon o ochraně nájemníků nevztahuje na vypovídané místnosti, jinak by soud odepřel podle § 42 j. n. vydati příkaz podle § 562 c. ř. s. a odkázal by vypovídajícího na řízení nesporné. Podstata věci záleží tedy v otázce, zda je vypovídající strana oprávněna k soudní výpovědi bez svolení soudu podle § 4 zák. o ochr. náj. Bylo-li toto oprávnění v dřívějším řízení z určitého důvodu odepřeno, může býti v novém řízení o jiný důvod opřeno. Jest to obdobný případ, jako při aktivním oprávnění k žalobě (srovn. Neumann 1915 k § 411 c. ř. s., str. 1278). Nejsou-li odůvodněny námitky, překážející projednávání nového sporu, musí ovšem první soud vejíti do rozhodnutí o věci hlavní (§ 261 c. ř. s.) a nesějde na tom, měl-li první soud, vyhověv námitce zahájené rozepře, odmítnouti výpovědní návrh, či zda bylo správné, že usnesením zrušil vydanou výpověď, neboť tento výrok musil býti podle správného právního posouzení věci tak jako tak odstraněn, jak to rekursní soud také učinil.

Čís. 9748.

Ručení majitele domu za úraz pádem rampouchu se střechy.

Škůdce není povinen náhradou škody za duševní muka poškozeného, jež nebyla způsobena úrazem, nýbrž nastala teprve mylnou lékařskou diagnosou.

(Rozh. ze dne 20. března 1930, Rv I 1058/29.)